

*En sedelärande och sann historia
om vikten av rätt och bra
utrustning vid fjällfiske
och om faran av att vifta med
nävarna framför fel person...*

En högerkrok vid Storån

Min första fjällfisketur glömmer jag aldrig. Fast gudarna ska veta att jag har försökt... Det var någon gång på 60-talet som jag och kompisen Hasse beslöt att ta oss till klassiska Storån och fiska i Nils Färnströms och Frank Sawyers kölvatten. Ingen av oss hade vare sig fjällrutin eller adekvat utrustning. Men med gott humör, fiskefeber och starka ben skulle det väl inte bli några problem.

Vi startade från Grövelsjön i strålände sol. Vi följde den väl upptrampade leden över Långfjället, rundade Jakobshöjden och tog av mot Fosksjöarna. De första kilometrarna formligen flög vi fram. Den friska fjälluften fyllde oss med energi. Av packningarna märkte vi ingenting. Konservburkarna med pyttipanna, kalops, köttbullar och salta biten kändes som luft. Sexmannatältet, som vi fått låna från Unga Örnar i Södertälje, svävade som en ballong ovanpå Hasses päronsäck...

Fyra timmar senare var vi fortfarande på väg. Men nu vacklade vi fram likt zombies. Våra pannor var sönderbrända av solen. Våra fötter blödde av skavsår och blåsor. Vi gick dubbelvikta, men vågade inte stanna och rasta – då hade vi aldrig kommit igång igen.

Även mardrömmar tar slut. Vi nådde omsider Storåns dalgång och lyckades hitta en jämn gräsplätt nära vattnet, med en frisk fjällbäck muntert porlande alldeles intill. Känslan av frihet, när jag krängde av mig den blytung ryggsäcken, var berusande. Jag kände mig så lätt och lustig, att jag började dansa kring Hasse och småjabba med nävarna – så där som kompisar gör mot varandra. Det skulle jag aldrig ha gjort.

Kompisen Hasse, boxningstränare på fritiden och med ett förflutet som aktiv boxare just under landslagsnivå, var fortfarande omtöcknad av sin jättepäckning och reagerade med ryggraden. En lätt fint med vänstern. En snärtig krok med högern. Och pang! Där låg jag baklänges i fjällvidet och såg stjärnor mitt på da'n.

Hasse blev förstås förtvivlad, men jag fick ju skylla mig själv. Börja vifta med knytnävarna så där..!

*** **

När vi slagit upp tältet och började upppackningen, kom nästa knockoutslag och det drabbade oss båda. Smörpaketet, som varit så kallt och hårdfruset, när vi packat ner det kvällen innan, hade liksom ändrat form och konsistens under den stekande fjällsolen! Alltihop hade runnit ut i min ryggsäck och det var med nöd vi kunde skrapa ihop en minimal smörklump, som placerades i en plastpåse och lades till kylning i bäcken.

Nåja, det ska till mer än så, för att knäcka ett par unga, friska entusiaster. Snart var vi på väg mot håarna med spön i hand.

Och innan natten blivit dag, hade jag fått min första öring på fluga – och förlorat den på samma gång! Den sprattlande fyrahektosbiten lyckades nämligen hoppa av kroken, när jag väl fått den på land och försvinna ner mellan några stora stenblock. Längst ner mellan stenarna fanns en vattenpöl och där kunde jag se min fina öring simma omkring, utan att jag hade en chans att nå den...

På morgonen, när vi återvände till lägret, var det dags igen! Plastpåsen med vårt mödosamt hopskrapade smör var uppdragen på land och smöret försvunnet. Omisskännliga minkspår i strandkanten talade sitt tydliga språk.

Resten av veckan gick i samma tecken. Allting gick på tok. Fisket var dåligt, våra fötter fulla av blåsor, musklerna värkte, maten tog slut och en omisskännlig doft av härsket smör spred sig från sovtäcken, ylletrojor och träningsoveraller. Och i våra sinnen växte insikten att nästa gång (jodå, mitt i eländet bestämde vi oss för att komma tillbaka...) så skulle vi ha riktig utrustning, vildmarksanpassat käk, bärvänliga ryggsäckar – och läckagesäkra smöraskar!

De sista 48 timmarna levde vi på ett litet paket russin, som vi delade, medan vi sprang upp och ner bland håarna i ett sista fruktlöst försök att få en hyfsad fisk. Och därefter började vi den långa marschen tillbaka.

Sedan minns jag inte mycket. Bara att jag större delen av hemfärden led av våldsamma hungerhallucinationer. Läckra biffar, kryddiga såser och knaprig, fet pommes frites dansade framför mina ögon.

Men när vi äntligen nådde Grövelsjöns turiststation, fick jag nöja mig med lingondricka och ostmackor.

Fast det smakade inte fy skam det heller, vill jag minnas...